

Вперше про Корець згадується в Київському літописі 1150 року, коли київський князь Ізяслав Мстиславович в період міжусобної війни з суздальським князем був тут зі своїм сином. Про це існує легенда.

В сиву давнину 1150 року було засновано невеличке місто Корчеськ, через яке тихоплинно протікала річка - синьоока пані, з повислими деревами на розшитих берегах. На світлі сонця вона переливалася смарагдовими краплинками води і непомітні хвилі нетривалим коливанням здоганяли одна одну. Небо ніби було блакитним, але хмари згущувались з великою швидкістю. Сльозисті, вони закрили своєю могутністю ясне, як дзеркало, небо. Вдарив грім, грянула блискавка. І пішов не дощ, а злива, що змивала все на своєму шляху. Широкоплинна річка вийшла далеко за береги і зі всією силою, немов петлею, захопила могутні корчі, які найближче стояли біля неї. І їх блискавично змило. Після цієї бурі була жахлива картина. Корчів було стільки багато, що вони поступово накрили усе дно річки. З приводу цієї стихії річку було названо Корчик, а місто Корчеськ. Невеличке селище було трохи далі від Корчеська, і селяни вирішили збудувати через річку Корчик міст, аби зручніше було добиратися один до одного. Якось через міст їхав багатий пан, який мав із собою повний копець золотих грошей. Він намагався якнайшвидше проїхати до свого замку, тому що в ті часи з таким вантажем їздити було небезпечно. Але лихо таки трапилось, під час переїзду через великий міст. На пана напали розбійники. Щоб гроші не дісталися злочинцям, пан викинув їх у річку. Монети зникли у річковому шумі, але люди дуже хотіли їх знайти, щоб розбагатіти. Тому переселялися все ближче і ближче до того місця, де були загублені гроші. Так і утворилося нове місто Корець.